



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 285/2015
10.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца Д.С. из В.П., чији је пуномоћник Б.Б., адвокат из С., против туженог ЈКП "Милош Митровић" из Велике Плана, чији је пуномоћник З.М., адвокат из В.П., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1901/14 од 01.09.2014. године, у седници одржаној 10.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1901/14 од 01.09.2014. године у ставу првом изреке.

Образложење

Делимичном пресудом Основног суда у Великој Плани П1 610/12 од 14.03.2014. године, ставом првим изреке, поништено је решење број 521 од 11.08.2010. године, којим је тужено предузеће тужиоцу отказало уговор о раду број 216 од 12.05.2010. године, као незаконито. Другим ставом, обавезан је тужени да тужиоца врати на рад и да га распореди на послове које одговарају његовој стручној спреми, радној способности и здравственом стању у складу са законом и општим актима туженог. Трећим ставом изреке одлучено је да ће о преосталом делу тужбеног захтева, који се односи на накнаду штете због незаконитог престанка радног односа, као и о трошковима спора, суд одлучити каснијом коначном пресудом.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1901/14 од 01.09.2014. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена делимична првостепена пресуда у ставу првом изреке и у делу става другог изреке који се односи на враћање на рад. Другим ставом изреке другостепене пресуде, укинута је првостепена пресуда у делу става другог који се односи на распоређивање и одбачена тужба тужиоца да се тужени обавезе да тужиоца распореди на послове које одговарају његовој стручној спреми, радној

способности и здравственом стању у складу са законом и општим актима туженог.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачак 2. ЗПП, на које овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као запослени код туженог на неодређено време на основу уговора о раду од 12.05.2010. године, био распоређен на послове инкасанта на терену. Тужени је учинио понуду тужиоцу за измену уговорених услова рада 27.07.2010. године, и то да привремено у трајању од 6 месеци обавља послове возача трактора. Тужилац се изјаснио да ову понуду не може да прихвати из здравствених разлога и болести која је хроничног карактера и која се интензивира при дужем седењу. Након одбијања понуде тужени као послодавац је донео решење о отказу уговора о раду на основу кога је тужиоцу престао радни однос са 10.08.2010. године. Оценом налаза и мишљења вештака који је у поступку ангажован, утврђено је да је тужилац оболео од већег броја хроничних обољења на кичменом стубу, куковима и коленима и да није способан за обављање послова професионалног трактористе, јер при вожњи трактора долази до великог оптерећења кичменог стуба, што би код тужиоца довело до појаве јаких болова, а последично проузроковану неспособност за рад и стална боловања, јер би промене на кичменом стубу и куковима све брже напредовале и довеле до тешких оштећења кичмених нерава, што би имало за последицу и инвалидитет тужиоца.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, судови су поништили оспорено решење о отказу уговора о раду обавезујући туженог да тужиоца врати на рад, оцењујући да послови у односу на које је учињена повреда тужиоца не одговарају његовој радној способности, те се не ради о одговарајућим пословима са становишта безбедности и здравља на раду.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Правила је закључак нижестепених судова да би тужени, као послодавац, могао успешно да употреби разлог за отказ уговора о раду у смислу одредбе члана 179. став 1. тачка 8. Закона о раду ("Службени гласник РС", број 24/05), ако запослени одбије закључење анекса уговора о раду у вези са чланом 33. став 1. тачка 10. овог закона, потребно је да је понуда учињена у складу са одредбом члана 171. овог закона. То подразумева да се запосленом понуди обављање послова за које испуњава услове, па и у погледу радне способности. С обзиром на здравствено стање тужиоца, послови у односу на које је учињена повреда, не одговарају његовој радној способности, односно то нису одговарајући

послови са становишта безбедности и здравља на раду, у смислу члана 33. став 2. Закона о безбедности и здрављу на раду. У таквој чињеничној и правној ситуацији, запослени има право да одбије рад над тим пословима и послодавац не може ту околности искористити као разлог за отказ. При том у конкретном случају није од значаја чињеница да се тужилац није обратио надлежном здравственом органу за утврђивање његове радне способности и што туженом као послодавцу није доставио извештај тог органа – медицине рада о свом здравственом стању и немогућности да обавља понуђене послове. Оно што је битно за одлуку у овој парници је чињеница коју је суд у поступку утврдио, а то је да су тужиоцу понуђени послови који не одговарају његовој радној способности, с обзиром на његово здравствено стање. Како је до тада обављао послове инкасанта због којих није имао здравствених сметњи, није имао ни потребе да се раније обраћа послодавцу ради утврђивања његове радне способности, како се то неосновано истиче у ревизији туженог.

Како се осталим ревизијским наводима понављају жалбени разлози који су правилно оцењени од стране другостепеног суда, то је овај суд из напред наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**